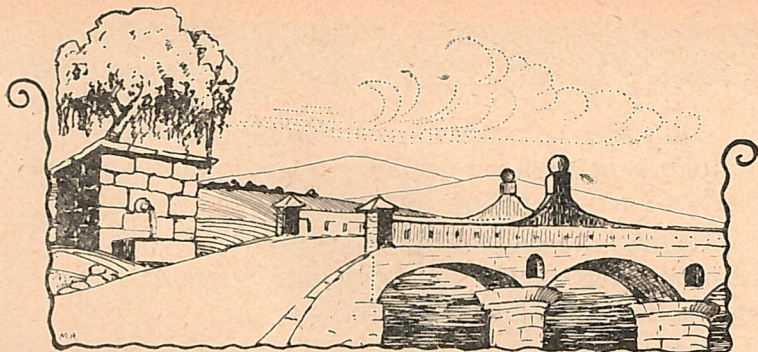




МОСТЪ И ЧЕШМА

Басня

Прочутъ майсторъ изградилъ каменъ мостъ. Който минѣлъ презъ моста, поглеждалъ го оттукъ, поглеждалъ го оттамъ и току зашепвалъ:

— Брей, че хубавъ мостъ!

Слушалъ мостътъ хорскитѣ шепни и му ставало драго, драго.

Единъ день майсторътъ запретналъ пакъ ржави. Хваналъ изворчето край моста, направилъ му кжщичка отъ дѣланъ камъкъ и го пуствалъ на бѣлъ свѣтъ презъ желѣзно чучурче.

Минали пжтници и, като видѣли кжщичката на изворчето, високо се провикнали:

— Бре, че хубава чешма запѣла край моста!

Драго станало на изворчето, че го наричатъ чешма и отъ радостъ започнало да прибѣлбочва студената водица.

Голѣмиятъ мостъ поглеждалъ отъ високо новата си съседка и съвсемъ не билъ доволенъ отъ близостта ѝ.

— Преди хората се възхищаваха само отъ менъ, а сега раздѣлятъ хвалбитѣ си—негодувалъ мостътъ.

Чешмата не чувала, какво си говори моста, но и на нея не ѝ ставало драго, за гдето хората се възхищаватъ и отъ съседа ѝ.

Единъ день презъ моста минавалъ бѣлобрадъ старецъ. Щомъ дошълъ до срѣдата, той се спрѣлъ да се понарадва на бѣлия камъкъ, що свързвалъ двата брѣга на рѣката.

Затуптяло силно сърдцето на моста. Попоглед-